

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.114 van 5 juni 2001
in de zaak A. 54.059/IX-2403.**

In zake : 1. de VZW SCHUTTERSVERENIGING GEWEER,
PISTOOL, KARABIJN,
2. de VZW KONINKLIJK VERBOND DER
BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN,
die woonplaats kiezen bij
advocaat W. SLOSSE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Amerikalei 73

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de VZW SCHUTTERSVERENIGING GEWEER, PISTOOL, KARABIJN en de VZW KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, NEDERLANDSTALIGE AFDELING op 18 oktober 1993 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 17 augustus 1993 van de directeur van de 5e Regionale Directie, Divisie Infrastructuur van de Generale Staf van de Krijgsmacht waarbij de vergunning van 16 september 1965 om de schietstand op het militair domein te Sint-Michiels-Brugge te gebruiken en het daaraan toegevoegde bijvoegsel nr. 18 van 12 januari 1993, wordt ingetrokken;

Gelet op het arrest nr. 45.554 van 30 december 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 20 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 april 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. SLOSSE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van adviseur-generaal G. PORIAU, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Op 16 september 1965 wordt aan de eerste verzoekende partij toelating gegeven de militaire schietstand te Sint-Michiels te gebruiken. In artikel 1

van dit "vergunningsbesluit nr. 122280" staat te lezen dat de machtiging steeds zonder schadeloosstelling herroepbaar is en worden de voorwaarden van het gebruik bepaald.

1.2. Op 12 januari 1993 zendt de verwerende partij aan de eerste verzoekende partij een bijvoegsel nr. 18 waarmee een aantal voorwaarden van de vergunning worden gewijzigd.

1.3. Bij brief van 17 augustus 1993 trekt de directeur van de Divisie Infrastructuur van de Generale Staf van de Krijgsmacht de op 16 september 1965 gegeven vergunningen alsmede het bijvoegsel nr. 18 in. Luidens de bewoordingen van die brief gaat de intrekking in "op datum van 15 september 1993".

Als motivering staat in de brief het volgende te lezen :

"Ingevolge het Koninklijk Besluit van 15 oktober 1991, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 31 oktober 1991, voldoet hogervermelde militaire schietstand niet aan de vereiste veiligheidsvoorschriften en mag niet meer gebruikt worden door burgerverenigingen."

Van dit besluit wordt thans de vernietiging gevorderd.

2.1.1. Overwegende dat de tweede verzoekende partij in het verzoekschrift uiteenzet dat zij, als "overkoepelend verbond van alle schuttersverenigingen over het ganse Vlaamse land" op "gecoördineerde wijze de belangen van de schuttersliefhebberssport (tracht) te behartigen"; dat, terzake om uitleg gevraagd door de auditeur-verslaggever, die partij mededeelt dat er in Vlaanderen nog slechts drie militaire schietstanden bestaan die allen, in het belang van de schutterssport, bewaard moeten blijven en dat zij voor dat collectief belang in rechte kan treden;

2.1.2. Overwegende dat uit de statuten van de tweede verzoekende partij blijkt dat zij als actieve leden de "aangesloten schuttersverenigingen" telt en dat zij tot maatschappelijk doel heeft het ondersteunen en het uitbouwen van initiatieven met betrekking tot de schuttersliefhebberssport in al zijn vormen; dat zij dus verschijnt als een overkoepelende vereniging die opkomt voor de collectieve belangen van haar leden; dat het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State een dergelijk collectief belang kan zijn, voor zover evenwel het belang bij dat beroep niet samenvalt met het persoonlijk belang van haar leden of kadert in een doelstelling die neerkomt op de behartiging van het algemeen belang;

Overwegende dat het hier bestreden besluit betrekking heeft op de intrekking van een aan de eerste verzoekende partij verleende toelating; dat de tweede verzoekende partij geen belang aantoonst dat zich onderscheidt van het belang van de eerste verzoekende partij; dat immers, indien het behoud van drie militaire schietstanden als een collectief belang van de schuttersverenigingen zou kunnen worden gezien, te dezen vastgesteld wordt dat met het onderhavig besluit het aantal militaire schietstanden als zodanig niet verminderd wordt maar dat er enkel wordt vastgesteld dat de militaire schietstand te Brugge niet meer ter beschikking van de eerste verzoekende partij wordt gesteld omdat de reglementair voorgeschreven veiligheidsvereisten niet vervuld zijn;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verzoekende partij geen persoonlijk belang bij het onderhavig annulatieberoep aantoonst; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het door die partij ingestelde beroep onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij het beroep onontvankelijk acht omdat, door de ondertekening op 14 januari 1993 van een "verbintenisakte" door de eerste verzoekende partij, de aangelegenheid een contractueel karakter heeft gekregen zodat de opzegging van de vergunning niets meer is dan de toepassing van een contractuele bepaling waarvoor de Raad van State geen bevoegdheid heeft;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij daarop antwoordt dat het bestreden besluit betrekking heeft op de intrekking van een vergunning, dat militaire domeinen in ieder geval buiten het stelsel van overheidscontracten vallen, dat de door de voorzitter ondertekende "ontvangstbewijs-verbintenisacte" niets anders is dan de bevestiging van de kennisneming van de voorwaarden van de vergunning en dat er in dit geval ook geen sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij;

2.2.3. Overwegende dat de eerste verzoekende partij op 16 september 1965 van de verwerende partij de vergunning heeft gekregen om onder de gestelde voorwaarden de militaire schietstand te Sint-Michiels-Brugge te gebruiken; dat met het bijvoegsel nr. 18 van 12 januari 1993 die voorwaarden gewijzigd zijn; dat in artikel 1, 14°, van de oorspronkelijke toelating en in artikel 3 van dat bijvoegsel bepaald is dat de verzoekende partij ertoe gehouden is om een "ontvangstbewijs-verbintenisacte" aan de verwerende partij te doen toekomen waarbij zij bevestigt alle voorwaarden van de vergunning te kennen en er zich zonder voorbehoud naar te schikken; dat door de ondertekening van dat stuk de eenzijdig verleende toelating niet het karakter krijgt van een contract; dat de intrekking van de toelating derhalve een eenzijdige beslissing vormt die met een

annulatieberoep bij de Raad van State kan bestreden worden; dat de exceptie niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verwerende partij ook de laattijdigheid van het annulatieberoep opwerpt, doordat het bestreden intrekingsbesluit op 17 augustus 1993 verstuurd is en dat bijgevolg de beroepstermijn verstreek op 16 oktober 1993; dat de verzoekende partij daartegen inbrengt dat zij het besluit slechts op 19 augustus 1993 heeft ontvangen en dat er rekening moet gehouden worden met artikel 88 van het algemeen procedurereglement van de Raad van State;

2.3.2. Overwegende dat het onderhavige annulatieberoep ingediend is op maandag 18 oktober 1993; dat, aangenomen dat het bestreden besluit op 17 oktober 1993 naar de verzoekende partij is opgestuurd en dat de beroepstermijn dus aanving op 18 oktober 1993, de vaststelling zich opdringt dat de beroepstermijn afliep op zondag 17 oktober 1993 maar dat, overeenkomstig artikel 88, derde lid, van het vermelde procedurereglement, die vervaldag verplaatst moet worden naar de eerstvolgende werkdag; dat de verzoekende partij haar verzoekschrift op maandag 18 oktober 1993 verzonden heeft, zodat het beroep ontvankelijk is ingesteld;

2.4.1. Overwegende dat de verwerende partij betwist dat de eerste verzoekende partij regelmatig in rechte getreden is aangezien slechts een beslissing wordt voorgelegd die ondertekend is door de voorzitter en de secretaris van de vereniging terwijl het de raad van bestuur is die bevoegd is om het beroep in te dienen;

2.4.2. Overwegende dat de statuten van de eerste verzoekende partij de raad van beheer van de vereniging bevoegd maken voor "alles wat niet uitdrukkelijk is voorbehouden aan de algemene vergadering, door de wet of de statuten", dat, aangezien het in rechte treden van de

vereniging niet tot die voorbehouden bevoegdheden behoort, het aan de raad van beheer toekwam om te besluiten het onderhavige annulatieberoep in te dienen; dat uit de overgelegde stukken, meer bepaald een uittreksel uit de notulen van de vergadering van 25 september 1993, blijkt dat de raad van beheer besloten heeft het beroep in te dienen; dat met dat gegeven voor ogen de raadsman van de verzoekende partij rechtsgeldig het beroep kon instellen; dat de exceptie feitelijke grondslag mist;

2.5. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het annulatieberoep enkel ontvankelijk ingesteld is door de eerste verzoekende partij;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990, van het koninklijk besluit van 15 oktober 1991, van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de grondwetsconforme interpretatie van reglementen; dat zij betoogt wat volgt : de verwerende partij past in het bestreden besluit zonder nadere verklaring het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 toe op amateur-schietstanden maar dat is ten onrechte want dat besluit is genomen ter uitvoering van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen en het is dus, in een grondwetsconforme interpretatie, enkel van toepassing op schietstanden gebruikt voor de opleiding van het personeel van bewakings- en beveiligingsondernemingen; de schietstand in Brugge wordt niet aangewend voor de opleiding van personeel van bewakingsondernemingen en in ieder geval gaat het om een amateur-schietstand waar geen opleiding en training in de zin van artikel 8, § 2, van de wet van 10 april 1990 wordt gegeven;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat er voor het treffen van

het bestreden besluit geen bijzondere motivering moest opgegeven worden aangezien de opzegging van de toelating de toepassing betreft van een contract tussen partijen;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord herhaalt dat een intrekking van een vergunning moet steunen op bepaalde redenen en dat de in dit geval aangevoerde reden -de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 15 oktober 1991- onwettig is;

3.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit steunt op de door de verwerende partij gemaakte vaststelling dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 tot regeling van de schietstanden gebruikt voor de opleiding en training in vuurwapens tot gevolg heeft dat de militaire schietstand te Brugge niet meer aan de gestelde veiligheidsvoorschriften voldoet en dat hij dus niet meer door burgerverenigingen mag worden gebruikt; dat de verzoekende partij dat motief onwettig acht omdat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 getroffen is ter uitvoering van de wet op de bewakingsondernemingen, dat zijn toepassingsgebied niet buiten die materie kan gaan en dat het niet van toepassing is of kan zijn op amateur-schietstanden;

3.4.2.1. Overwegende dat artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten, zoals die bepaling van toepassing was bij de totstandkoming van het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 en ook op het ogenblik dat het hier bestreden besluit getroffen is, luidde als volgt :

"Onder de door de Koning vastgestelde voorwaarden erkent de gouverneur, na advies van de betrokken burgemeester, de schietstanden waar een opleiding en training voor het schieten met vuurwapens wordt gegeven. Het praktisch gedeelte van de in het tweede lid bedoelde opleiding mag enkel in een dergelijke schietstand gegeven worden.";

dat die bepaling in de wet is ingevoegd op basis van een amendement dat, vertrekkend van de vaststelling dat er een ongeval in een schietstand was gebeurd, ertoe strekte het wettelijke kader te scheppen om de uitbating van schietstanden waar een opleiding en training met vuur- en verweerwapens wordt gegeven en die door de privébewakers en geldtransporteurs zullen moeten gebruikt worden voor hun schietopleiding, onder controle te houden, meer bepaald wat de "interne veiligheid" betreft, de uitbatings- en gebruiksvoorwaarden en de controle achteraf (Parl. Doc. Senaat, 1988-1989, stuk 775-2, p. 40; Parl. Doc. Kamer, 1989-1990, stuk 1 097/3, p. 6); dat dus de wetgever de totstandkoming van de wet van 10 april 1990 heeft aangegrepen om het ruimer probleem van de onveiligheid van de schietstanden, waar met vuurwapens geschoten wordt, te regelen;

3.4.2.2. Overwegende dat, met die bedoeling van de wetgever voor ogen, het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 tot regeling van de schietstanden gebruikt voor de opleiding en training in vuurwapens, dat getroffen is ter uitvoering van die bepaling, wel degelijk een wettelijke grondslag heeft waar het een regeling bevat met betrekking tot schietstanden die niet gebruikt worden voor de opleiding van agenten van bewakingsondernemingen, zoals de schietstand van de verwerende partij; dat, aangezien die schietstand ook niet uitsluitend voor de opleiding of de training van de leden van de strijdkrachten wordt gebruikt, hij ook op grond van artikel 11 van het koninklijk besluit niet buiten het toepassingsveld van dat besluit kan blijven;

3.4.2.3. Overwegende dat artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990 de Koning machtigt om de erkenningsvoorwaarden vast te stellen voor schietstanden "waar een opleiding en training voor het schieten met vuurwapens wordt gegeven"; dat het zich bekwamen in het schieten per definitie een training uitmaakt, zowel

wanneer het schieten professionele doeleinden heeft als wanneer het louter voor de ontspanning gebeurt; dat, aangezien schietstanden voor amateurs niet veiliger zijn dan andere, het ook volledig met de bedoeling van de wet overeenstemt dat die schietstanden aan de nieuw ingevoerde regeling onderworpen worden;

3.4.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 zijn grondslag vindt in artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990, ook in zoverre het een regeling bevat voor militaire schietstanden die door amateur-schutters worden gebruikt; dat, vanuit dat oogpunt, de verwerende partij dan ook terecht de verplichtingen opgelegd door het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 kon aangrijpen om de bestreden beslissing te treffen; dat het middel niet gegrond is;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 78 en 107 van de Grondwet, van artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, van artikel 8, § 2, van de wet van 10 april 1990, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het motiveringsbeginsel doordat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991, dat de verwerende partij van toepassing acht op de militaire schietstand van Brugge, onwettig is aangezien (eerste onderdeel) het geen steun vindt in de wet van 10 april 1990, aangezien (tweede onderdeel) het de bevoegdheidsverdelende regel, vastgelegd in artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, miskent en aangezien (derde onderdeel) het een niet te rechtvaardigen discriminatie invoert, doordat schietstanden die uitsluitend gebruikt worden voor de opleiding of de training van de strijdkrachten of de politiediensten er niet aan onderworpen zijn; dat zij dat middel als volgt ontwikkelt :

- eerste onderdeel : artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990 machtigt de Koning om voorwaarden vast te stellen waaraan de schietstanden moeten voldoen waar een opleiding wordt gegeven voor het schieten met vuurwapens in het kader van de wet op de bewakingsondernemingen; enkel voor die schietstanden vindt het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 een rechtsgrond in de wet van 10 april 1990; bemerk trouwens dat dat koninklijk besluit bij de vermelding van zijn rechtsgrond uitdrukkelijk verwijst naar artikel 12 van het koninklijk besluit van 17 december 1990 waar precies gehandeld wordt over de opleiding van het personeel van bewakingsfirma's;

- tweede onderdeel : voor zover artikel 8, § 2, van de wet van 10 april 1990 toch de rechtsgrond kan vormen voor het vaststellen van voorwaarden die gelden voor schietstanden gebruikt door liefhebbers, rijst de vraag of het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 wel verenigbaar is met de bevoegdheidsverdelende regel bepaald in artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, waar de bevoegdheden inzake de politie op de gevaarlijke en ongezonde inrichtingen naar de Gewesten is overgeheveld met uitzondering van de regels met betrekking tot de arbeidsbescherming; in dat verband zal de Raad van State aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag kunnen stellen over de conformiteit van artikel 8, § 2, laatste lid, van de wet van 10 april 1990 met de bevoegdheidsverdelende regel bepaald in artikel 6, § 1, II, 3°, van de wet van 8 augustus 1980;

- derde onderdeel : artikel 11 van het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 sluit bepaalde schietstanden uit zijn toepassingsveld; dat houdt een niet verantwoorde discriminatie in, zeker nu het doel van het besluit ligt in het verhogen van de veiligheid van de schietstanden en de controle daarop;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord het middel als volgt beantwoordt:

- eerste onderdeel: het is niet omdat de Koning bij de uitvoering van de wet maatregelen heeft vastgesteld waarvan de inhoud niet door de wet zelf is bepaald dat hij zijn bevoegdheid te buiten is gegaan; dat zou enkel het geval zijn indien de wet de bevoegdheid van de Koning om de gewenste uitvoeringsmaatregelen te kiezen zou beperken, wat te dezen niet het geval is;
- tweede onderdeel: de wetgever heeft alleen maar interne beveiligingsvoorschriften willen vaststellen voor schietstanden en dat heeft niets te maken met de externe veiligheidsmaatregelen in het belang van de omwonenden; daarenboven is het Arbitragehof niet bevoegd om te antwoorden op een vraag over de schending van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 door een koninklijk besluit;
- derde onderdeel: van schending van het gelijkheidsbeginsel kan er te dezen geen sprake zijn want de uitzonderingsregeling is ingevoerd voor bepaalde bijzondere categorieën van burgers, zoals de militairen;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord uiteenzet wat volgt :

- de Koning heeft geen andere macht dan degene die de Grondwet of de wet hem toekent; artikel 8, § 2, zesde lid, van de wet van 10 april 1990 verleent aan de Koning enkel de bevoegdheid om regelingen uit te vaardigen voor schietstanden waar opleiding en training wordt gegeven voor het personeel van beveiligingsondernemingen en interne bewakingsdiensten; voor al wat die regeling te buiten gaat heeft het besluit geen rechtsgrond;
- alle aspecten die geen verband houden met de "interne politie", dus ook de veiligheidsaspecten die zich binnen de schietstand situeren maar die hinder voor de omgeving kunnen veroorzaken, behoren tot de bevoegdheid van de Gewesten;

- er is geen objectieve reden voorhanden waarom er een onderscheid moet gemaakt worden tussen schietstanden voor de strijdkrachten en de politiediensten en andere;

4.4.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat uit het onderzoek van het eerste middel is gebleken dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 wel degelijk zijn rechtsgrond vindt in artikel 8, § 1, zesde lid, van de wet van 10 april 1990, zowel wat betreft de regeling met betrekking tot schietstanden die niet gebruikt worden door personeel van bewakingsondernemingen als wat betreft de regeling met betrekking tot het amateur-schieten; dat dienvolgens het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

4.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991 voorwaarden bevat aan dewelke schietstanden moeten voldoen; dat die voorwaarden ertoe strekken de veiligheid ter plaatse te verzekeren;

Overwegende dat artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de Gewesten, in verband met het leefmilieu, bevoegd heeft gemaakt voor "de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven onder voorbehoud van de maatregelen van interne politie die betrekking hebben op de arbeidsbescherming"; dat de Gewesten aldus bevoegd zijn voor het treffen van maatregelen die het leefmilieu beschermen door het voorkomen of beperken van milieuhinder ten voordele van hoofdzakelijk doch niet alleen de omwonenden; dat evenwel, naar blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, er bij de verdeling van de bevoegdheden tussen de Staat en de Gewesten altijd van uit gegaan is dat al wat de wapens en het ermee samenhangende betreft, behoort tot de algemene openbare veiligheid waarvoor de federale

overheid bij uitsluiting bevoegd is; dat aldus bekeken het koninklijk besluit van 15 oktober 1991, dat zijn rechtsgrond vindt in de wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen en dat, omdat het verband houdt met een bepaald gebruik van wapens, de nationale veiligheid aanbelangt, de bevoegdheidsverdelende regel van artikel 6, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen niet miskent; dat overigens het Arbitragehof niet bevoegd is om zich uit te spreken over de eventuele schending, door een koninklijk besluit, van die bevoegdheidsverdelende regel; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

4.4.3. Overwegende, wat het derde onderdeel van het middel betreft, dat de verzoekende partij er in het kader van het voorliggend geschil geen enkel belang bij heeft vastgesteld te zien dat het koninklijk besluit van 15 oktober 1991, doordat artikel 11 de schietstanden gebruikt door de strijdkrachten en de politie van het toepassingsgebied uitsluit, een verboden ongelijkheid instelt; dat immers die vaststelling niet betekent dat het besluit niet op haar kan toegepast worden, maar enkel dat de uitvoerende macht de wettigheid moet herstellen door ook voor militaire en politieschietstanden een regeling in te voeren; dat het derde onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

5. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen tot de vernietiging kan leiden van het bestreden besluit; dat het beroep moet verworpen worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijf juni 2000 en een, door de
IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.